

Ἐν Ἑλλάδι

Ἐτησίαι Δρ. Ν. 5

Ἐξαμή. » » 3

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

16 Μαρτίου 1889

Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ

Ἐτησίαι Δρ. Ν. 7

Ἐξαμήνου » » 4

Ἀριθμὸς.....22

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Η ΕΤΙΑ

Λάμπει ἔξω στούς δρόμους σελήνη
Στό βουνοῦ μύλις βγήκε φιλιά
Καί στόν κάμπο ἑπάνω κυλά
Φῶς γλοιοῦ, λές συμπάθεια χύνει.

Πίς τοῦ ἕπνου τό μαῦρο σενδόνι
Ἀναπαύεται τώρα ἡ γῆ
Μά σάν πάλι προβάλλ ἡ αὐγή
Ἐκ προβάλλον τὰ μίση κ' οἱ φθόνει

Ὅμως ὅλους ἔδω δέν κοιμίζει
Τό σκοτάδι κ' ἡ νόχτα ἡ βαθεῖα
Ἐξω λάμπουν γυμνά τὰ σπαθιά
Καί τοῦ Τούρκου τ' ἄσκηρι μουχρίζει

Δέν κοιμῶνται· δέν θέλει ἡ ζήλια
Τό κεφάλι νά γύρη σιγαμή!
Τόν Πασσά τότε καινὸ θυμοί
Καί δαγκώνει τὰ μαῦρα του χεῖλιζα.

Προδοσιὰ τοῦ ἐπῆγαν πῶς πέρνει
Μυστικά τὴν πεντάμορφ Ἐτιὰ.
Καί μαζὴ τῆς αὐτῆ τῆ νοχτιά
Πέρα ὁ Δῆμος τὰ πόδια του φέρνει

Καιρὸ τώρα τὴν εἶγε ματιάσει
Ποῦ περνοῦσε γιὰ τὴν ἐκκλήσιζα
Καί γιὰ τοῦτο θυμῶναι, λυσσά...
Τέτοια κόρη ὁ Πασσάς νά τὴν χάσει;

Μέσα ὁ Δῆμος κ' ἡ Ἐτιὰ ἐνωμένοι
Μελετοῦν τὴν κρυφίτους φυγή
Τό στεφάν' ὁ παπᾶς εὐλογεῖ,
Ὅμως ἔξω ὁ Πασσάς περιμένει

Εἶν' ἀργά καί μαυρίζα στὴ γῶρα
Καί δέν στέται κλαροῦ ποθενα.
Συγγενιά τὸ σκοτάδι γενιᾶ
—Μπρός, Ἐτιὰ, λείο Ἄημος, εἶν' ὄρα.

Κατεβαίνουν σκυφοὶ τρομασμένοι
Ἐχ' ἀκίμα στεφάν' ἡ Ἐτιὰ
Τῆς ἀγάπης τοὺς εἶγγ' ἡ ματιὰ
Ὡς νά φύγουν στὴ γῶρα τὴν ἔσση.

Προχωροῦν τῆ φυγῆ συντροφεῖαι
Ἡ εὐχὴ τῶν Ἑλλήνων θεράμῃ
Τῆ φυγῆ συντροφεῖδων παλιμοί
Προχωροῦν, καί σιωπῆ βασιλεύει.

Ἐάνω ὄμως ἀστράφτει, βροντᾶει
Τοῦ κακούργου Πασσά πιστολιὰ.
Πέρνει ὁ Δῆμος τὴν κόρη ἀγκαλιά,
Ποῦ ρουμπινὶ τὸ αἷμά τῆς στάει.

Ἀπὸ πιστωτοῦ σφαίρες βούζουν
Καί βλαστήμιζαι τοῦ Τούρκου Πασσά
Μπουμπουνίζει κ' ἀγέρας φυσᾶ
Ὅλα αὐτὰ τὴν καρδιά ἀπελπίζουν

Μά σάν ἔγει κανεῖς στὴν ἀγκάλῃ
Καί φυλάει βαρὺ θυσαυροῦ
Βρίσκει ἄκρος καί βρασκεῖ καιροῦ
Κ' ἔχει ἐλπίδα στὰ στήθη μεγάλη.

Πῆρα δρόμο ὁ Δῆμος ἐφάνη
Ἡ αὐγὴ στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ
Πέφτει κάτω δροσιὰ τ' οὐρανοῦ
Τὴν Ἐτιοῦλα τὴν μαύρη νά βάνη

Στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ ἔξαπλωμένη
Σάν Νεράιδα φρικτὴ ἡ Ἐτιὰ!
Καί τοῦ Δήμου θολὴ ἡ ματιὰ
Τῆνε βλέπει νεκρῆ, παγωμένη.

Ἄχ! ἡ πρώτη τοῦ ἡλίου ἀκτίνα
Στὴν Ἐτιοῦλα χαρίζει φιλιὰ
Τὰ ξανθὰ τῆς χρυσώνει μαλλιὰ
Τῆ μορφήτης ποῦ ἁμοιάζει μὲ κρινὰ.

Ποῖος παπᾶς νεκρὸν νά τὴν ψάλλῃ
Ποῦ νά βρῆ μορολόγια ἡ Ἐτιὰ
Ἐχ' ὁ Δῆμος στὰ στήθη φωτιὰ
Σάν ὄρωσι τὰ νεκράτης τὰ κάλλη

II
Στὴν Ἑλλάδα γαλας' ἀνεμίζει
Ἡ σημαία χρυσῆς λευτεριάς
Ὅπου μάχη πελάγου ἡ στεργιάς
Δακτυλοτόλιστ' ἡ Δούξα γυρίζει

Ἡλὸ ἡμέρα! ὁ Δῆμος στὸ ἄεμμα
Ζεματάει τὸν Τούρκ' ἀστραπή
Λές τὸ στόμα του θέλει νά πῆ
Τῆς Ἐτιᾶς πάρω πίσω τὸ αἷμα

Παῦσι ἡ μάχη κ' ὁ Δῆμος φωνάζει
—Παλιχάρια ψηλά σὸ βουνοῦ
Ἀνεβζίνουν φεγγάροι ασυνοῦ
Τὸν ἀδιάβατον ὁρμὸ χαράζει.

Σιωπῆ βασιλεύει μεγάλη
Υψηλά στοῦ βουνοῦ τὴν κορφή
Καί ἡ λύπη δέν εἶνε κουφή
Τῆς Ἐτιᾶς ὄλοι κλαίνε τὰ κάλλη

Γονατίζουν στὸ μνημα μὲ πόνο
Καί χαράζουν στὴν πλάκα ἡ Ἐτιὰ
Ριχνουν ὄπλα κ' ἡγεί ἡ ἑμματαία
Σάν νά κλαίη τὸν ἀδικο βουνο!

Πελεχίζεται τοῦ Τούρκου ἡ φάρα
Καί τοῦ Δήμου τὸ χεῖρ' ἔχτοπα
Τοῦ Πασσά πλην τὰ στήθη τρουπᾶ
Μυστικά τῆς Ἐτιᾶς ἡ καρτάρα